Biblioteca Regională

Cutezătorii

24

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 13 IUNIE
1968, ANUL II

«Scatiul» și «Babușcă» în încurcătură... (Moment din «Ostrovul lupilor», interpretat în studiourile televiziunii).

SĂRBĂTOAREA CRAVATELOR ROȘII

◀ Conducătorii de partid și de stat vizitează expoziția «Tinere speranțe».

Aspecte de la festivitățile cultural-sportive. ▼

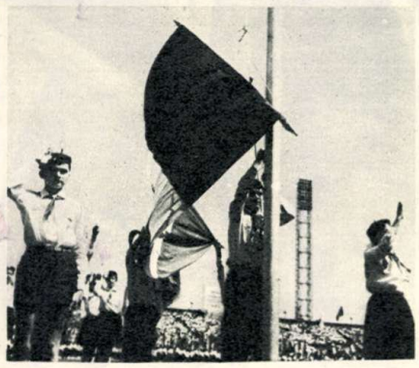

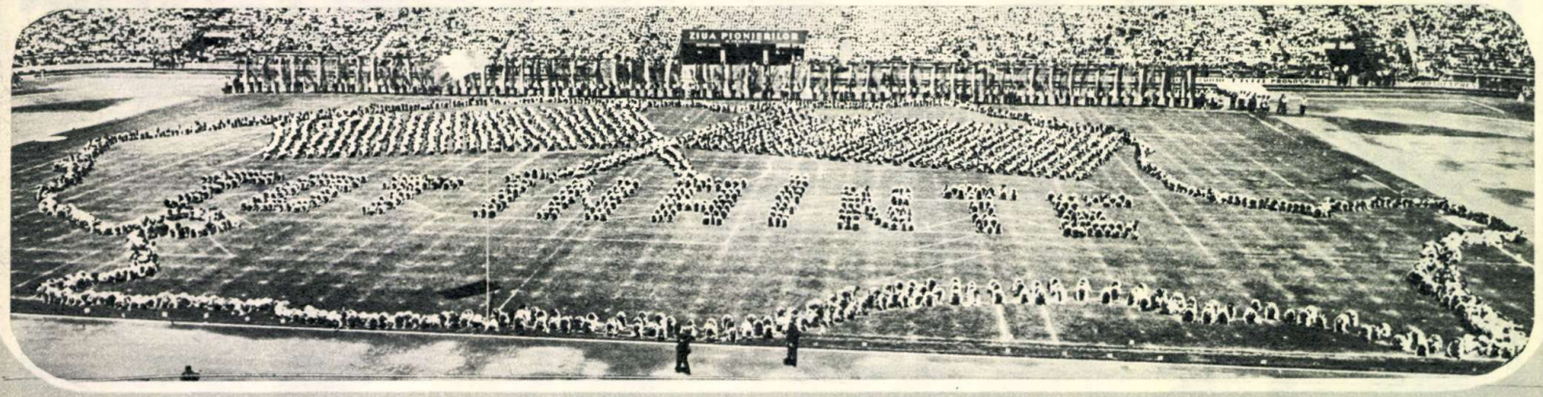

Pretutindeni în țară, 9 iunie, ZIUA PIONIERILOR, sărbătoare a hărniciei, a voioșiei și a nobleței idealurilor a milioane de copii, a prilejuit tuturor purtătorilor cravatelor roșii, tuturor școlarilor, entuziaste manifestări ale tinereții, ale dragostei și recunoștinței lor fierbinți față de Partidul Comunist Român, care le-a deschis și le veghează drumul împlinirii cutezătoarelor lor visuri.

În Capitală, începerea serbărilor dedicate ZILEI PIONIERILOR a fost precedată de vernisajul unei ample expoziții intitulată «Tinere speranțe», înmănunchind pictură, grafică, creații folclorice, artă fotografică, aparataje și instalații tehnice — multe din ele premiate la concursul «Minitehnicus» — datorate talentului și spiritului inventiv ale pionierilor și școlarilor.

La festivitate au luat parte tovarășii Nicolae Ceaușescu, cu soția, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Chivu Stoica, cu soția, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, cu soția, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, cu soția, Leonte Răutu, cu soția, Iosif Banc, cu soția, Mihai Gere, Petre Lupu, Manea Mănescu, Gheorghe Stoica. **Cinstea deosebită și marea bucurie de a-i avea oaspeți pe conducătorii de partid și de stat, în frunte cu tovarășii Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer, au avut-o și cei peste 35 000 de pionieri care s-au adunat la splendida demonstrație cultural-sportivă ce s-a desfășurat pe Stadionul Republicii.**

Festivitatea a început cu ceremonialul pionieresc. În acordurile maiestuoase ale cîntecului «Trei culori», intonat de întreg stadionul este înălțat pe catarg drapelul patriei. Apoi tovarășul Traian Pop, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adresează celor prezenți un cald salut.

Fermecătoare prin culoare și ritm, au urmat mai multe reprize de gimnastică și dansuri, prin care 10 000 de pionieri au dat viață unor avîntate imagini simbolice ale copilăriei lor fericite.

Revărsare de tinerețe și voioșie, de cîntec și joc, ZIUA PIONIERILOR a rămas în memoria orașelor și satelor patriei ca o impresionantă ilustrare a bucuriei de a fi copil, a mîndriei de a fi pionier în Republica Socialistă România.

Cronicar

„Cutezătorii" la televiziune

1

În cinstea «Zilei pionierilor», Televiziunea Română a onorat pe cei mai tineri colaboratori și pe cititorii revistei noastre cu o invitație în studiourile sale.

Cum în spațiul restrîns al unei emisiuni nu puteau apare toți cei cîteva sute de mii de prieteni, corespondenți și autori, care reprezintă marea familie a «Cutezătorilor», au avut întîietate cîteva zeci dintre cei mai buni.

Astfel, ne-am putut întîlni atît cu copii îndrăgostiți de literatură (poezia și... «Ostrovul lupilor» în primul rînd!), de muzică sau desen, cît și cu «minitehnicienii» sau redactorii revistelor școlare.

Și pentru că televiziunea oferă deocamdată imagini în ALB-NEGRU inimosul nostru fotoreporter Grigore PREPELIȚĂ a realizat în CULORI, pentru cei din emisiunea respectivă și pentru voi toți, dragi cutezători, acest «reportaj de scurt metraj», care de altfel... începe de pe pagina I-a.

1. Bună cunoștință a voastră, Daniela, salută cu căldură prezența în studio a «cutezătorilor» și a cîtorva rubrici din revista lor...

2. Dialog de neuitat. Academicianul MIHAI BENIUC înconjurat de cîțiva foarte tineri «confrați» în ale poeziei, ale căror versuri le-a «prefațat» săptămînile trecute, cu multă dragoste, în paginile revistei «Cutezătorii». Alături — Galeriile de artă «Cutezătorii», una din rubricile îndrăgite ale revistei. De această dată, telespectatorii au făcut cunoștință cu două dintre cele mai tinere speranțe ale picturii noastre și cu desenele multor altora, «lansate» de asemenea în paginile «Cutezătorilor».

3. Buni prieteni ai muzicii, acești «cutezători» de la Școala generală nr. 141 au prezentat cîntecul «E primăvară» de Teodor Bratu, pe care l-au învățat din paginile revistei.

4. Moment de vie emoție: Cînd se vorbea de concursul MINITEHNICUS la televiziune, nici unul dintre cei din studio sau din fața micilor ecrane nu cunoștea încă cine sînt fericiții cîștigători ai unui... televizor «Dacia», ai unei excursii colective al unui magnetofon Tesla și ai celorlalte zeci de premii oferite de «Cutezătorii».

2

5. O imagine care lipsește și căreia noi ținem cu orice preț să-i dăm explicația: Recunoștința redacției și a tuturor prietenilor revistei noastre pentru frumoasa emisiune ce le-a fost închinată, cu concursul operatorilor Elena POPESCU, Constantin POPA, Videriu MOCANU și Mariana VOICULESCU, al lui Marius SITOIANO (montaj), al Miei IONESCU (redactor) și al regizorului Iosif BÎTA.

3

4

SERIA A III-A

1. La poalele unui masiv muntos ale cărui 3 vîrfuri principale se avîntă la peste 2 000 m (vîrful cel mai înalt măsoară 2 509 m) și este împodobit cu peste 80 de lacuri glaciare, se află un important centru industrial unde, în afara exploatărilor carbonifere, mai există o întreprindere pentru prepararea cărbunelui, una de exploatare forestieră și o mare filatură de fire sintetice. Nu departe de acest centru industrial s-a înălțat o mare termocentrală electrică. Răspundeți: a) Care este acest centru industrial? b) Despre ce termocentrală este vorba?

2. De ziua ei, Mirela a avut 42 de invitați: colegi și colege. După reuniune însă ea nu-și mai amintește cîți băieți și cîte fete au fost. Știe însă că absolut toți invitații au dansat și anume că: Mioara a fost invitată la dans de 7 băieți, Angela de 8, Lucia de 9, și așa mai departe pînă la ea care, din politețe, a fost invitată de toți băieții. Dar, oare cîți au fost aceștia?

Fratele ei, deși nu luase parte la reuniune și nu fusese acasă, a reușit, totuși, printr-un calcul destul de simplu, să-i spună exact numărul băieților și al fetelor.

Același lucru vi-l cerem și vouă.

3. Undeva, în nord-vestul țării noastre, se găsește un interesant monument al naturii, un fel de «oază subtropicală». Aici, în condiții speciale, crește o plantă unică în Europa, neobișnuită pentru clima latitudinii respective.

Răspundeți: a) Numele exact și științific al plantei care crește aici. b) Care este fenomenul căruia îi datorează existența și c) Unde se găsește această «oază»?

CUPON Nr. 3

Răspunsuri

1 a ----------
b ----------

2 a ---------- băieți
b ---------- fete

3 a ----------
b ----------
c ----------

Cînd scriem aceste rînduri, se scurg ultimele zile ale anului şcolar. Vacanţa e la doi paşi. Unul l-aţi şi făcut: visînd de pe acum la frumuseţile ei. Al doilea... Eh, cu cîtă nerăbdare îl aşteptaţi! O atestă fiecare scrisoare a voastră.

«**Nu-mi place să mă laud**» — ne scrie un cititor — **dar sînt convins că o să fac în vacanţa asta lucruri strașnice**»

«**Colegii m-au lăudat**» — ne scrie altul — «**m-au lăudat pentru că am nişte planuri grozave pentru vacanţă...**»

Aceste scrisori din care nu lipseşte verbul **a lăuda** ne-au dat o idee. Să întreprindem o anchetă pe tema.

1. Îţi place să te lauzi?

2. Dar să fii lăudat?

Şi astfel s-a născut această pagină semnată

de EDUARD JURIST

Cele două ipostaze ale verbului **a lăuda** au constituit tema unui «extemporal» pe care l-am propus elevilor din clasele a VII-a şi a VIII-a ale Şcolii generale nr. 23 din Bucureşti.

Cu promptitudinea cu care enunţă teorema lui Pitagora şi cu concizia cu care se exprimă binomul lui Newton, cei mai mulţi dintre cei «ascultaţi» în scris, au răspuns:

I. Nu.

II. Da, atunci cînd merit.

Un asemenea răspuns merită, desigur... toată lauda! Bineînţeles, numai dacă nu este o simplă teoremă arhicunoscută, un binom memorat la pătrat şi corect reprodus la cerere. Pentru că, aşa cum aminteşte Georgeta Borca din clasa a VIII-a C, «**lauda de sine nu miroase a bine, spune un înţelept proverb românesc** — şi continuă cu o explicaţie care are tîlcul ei — **aşa că vă daţi seama că nu-mi place să mă laud**». Alţii nu invocă opinia colectivă, metaforizată sau nu, ci îşi manifestă energic propria intransigenţă. Aşa, de pildă, Alex. Jingoiu declară ferm: «**Nu-mi place să mă laud pentru că sînt modest**». Curat modest! ar fi exclamat nenea Iancu. A te lăuda cu... modestia e ca şi cînd ai perora un ceas despre faptul că eşti de felul tău un taciturn! Dar între cele cîteva zeci de răspunsuri, am găsit unele care aruncă o altă lumină asupra a ceea ce înseamnă **a te lăuda** şi **a fi lăudat.** Iulian Cosofrat, clasa a VII-a B, recunoaşte cu sinceritate «**Îmi place să mă laud căci pot să îndrug unele istorioare**». Însăşi autopersiflarea din formularea lui Iulian îi acordă o notă bună. Şi pe urmă, între noi fie vorba, care băiat nu se mai «laudă» că a fost eroul unei aventuri extraordinare, că e pe cale să descopere, mai mult ca sigur, o comoară, că ştie cum se conduce o rachetă cosmică sau dacă ar fi el în locul lui Dumitriu II...? Nu, dragii mei lăudăroşi, fiţi liniştiţi, nu e nici un pericol. Chiar dacă, aşa cum scrie M. Bălan, din clasa a VII-a, «nu-mi place să mă laud pentru că **unii zic că mint**» (s.n.). Între fantezie şi minciună e o graniţă la a cărei trasare contribuie şi celelalte însuşiri, ansamblul trăsăturilor de caracter şi, în ultimă analiză, faptele. Dacă ai auzit «cum creşte iarba» sau ai văzut «zîna nopţii stînd la sfat cu florile», dacă ai imaginat un aparat cu care captezi vocile cosmosului înseamnă numai că imaginaţia ţi-a luat-o înaintea anilor şi poate că odată vei fi cu adevărat poet, inventator sau radioastronom. Dar dacă, de pildă, în clasă s-a comis un act de indisciplină şi tovarăşul diriginte întreabă care e vinovatul, a da vina pe un coleg nu va trece niciodată drept fantezie. A te lăuda cu faptul că, oricînd vrei, poţi să iei un zece la matematică în timp ce carnetul de note mărturiseşte cu totul altceva, nu poate trezi admiraţia celor din jur, ci mai curînd dispreţul pentru ceea ce numim de obicei **un palavragiu.**

Eleva P.V. scrie: «Imi place să mă laud cu cîte un lucru nou în faţa colegilor mei». Dar despre ce **lucru nou** e vorba, nu ştim. Un lucru nou poate fi şi un dar primit din partea părinţilor şi a te lăuda cu el, e un mod de a vorbi colegilor despre dragostea şi atenţia de care te bucuri în familie. Dar cînd îţi place să te lauzi cu **cîte un lucru nou,** poate să însemne că eşti cam răsfăţată cu lucruri noi şi a te lăuda cu ele este un trist prilej de a-ţi afirma «superioritatea» vestimentară.

— Îţi plac pantofii mei? spui tu, rotindu-i în jurul tocului ca un compas şi în glasul tău se aude: «**Admiră-mă! Sînt după ultimul jurnal. Eu am, tu n-ai.**»

Într-un alt «extemporal», Oancea Doina

Ilustraţie de Clara SURUGI

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

UN BĂIAT CURAJOS

de L. NOVAC

notează: **«Dacă te gîndești, nu are de ce să-ți displacă să-ți auzi calitățile. Cred că fiecăruia îi «crește inima» cînd aude: Ești cel mai bun sau ești cea mai drăguță».** Ca un comentariu al acestui răspuns citez părerea lui O.S. din clasa a VII-a B. **«Nimic nu te face să te simți atît de jenat ca atunci cînd ești lăudat. Iar cînd ești lăudat prea des, devine chiar plictisitor».**

O elevă din clasa a VII-a C, răspunde pe larg la cele două întrebări. Iată ce scrie ea: **«Să mă laud nu-mi place deoarece ca să te poți lăuda tu** însăți (s. n.) **este nevoie de comportare permanent bună sau proastă» (?)** Ea sesizează just că vorbele omului trebuie să fie în concordanță cu faptele, că dacă îți să te lauzi trebuie să ai cu ce (măcar cu însușirea temeinică a gramaticii). Dar mai mult ca sigur, un om care are această **poziție morală,** nu simte nevoia să se laude. Nu încape îndoială că îi ajunge aprecierea celor din jur. Cît privește comportarea **«permanent proastă»,** cine va găsi ascultători dispuși să-l asculte? **«Să fiu lăudată e o problemă destul de ușoară,** scrie ea în continuare. **Să mint ar fi nedrept pentru că lăudată am fost, dar ceea ce nu-mi place, este că în timpul laudei, dacă stai și examinezi fețele colegilor, unele sînt întunecate de răutate, ură sau alte sentimente...»** Așa să fie? Într-un colectiv sudat, de colegi și prieteni, o apreciere meritată adresată unuia din elevi nu poate decît să-i bucure pe ceilalți. Succesul unuia e succesul tuturor. Dacă se întîmplă altfel, fiecare ar trebui să mediteze de ce.

În încheierea anchetei noastre reproduc rîndurile elevei Daniela Dumitrescu din clasa a VII-a A. Iată ce scrie ea printre altele: **«Ce obții dacă te lauzi? Dacă te ridici în ochii tăi (și asta nu e sigur) cu atît mai mult scazi în ochii celorlalți. Citeodată îmi place să fiu lăudată, dar numai cînd știu bine că merit. Dar cînd laudele nu sînt sincere, de ce să primesc ceva cînd știu că nu merit? Seamănă puțin a bătaie de joc să lauzi pe cineva cînd ești sigur că n-o merită».** Greu de contestat această părere! De altfel nu numai că n-o contestăm, dar subscriem cu totul la ea.

Într-o școală am întrebat pe președintele de unitate:

— Cu ce vă mai lăudați?

Băiatul a zîmbit și, în loc de răspuns, mi-a întins **«Cronica».** Într-adevăr, aveau cu ce să se laude! Acolo erau însemnate **faptele** pionierilor. Mai mici sau mai mari, toate erau **însemnate.**

Pasionat fotograf amator, VELICU NICOLAE, elev la Școala generală nr. 198 din București, trimite la Concursul rozetelor, această imagine a Castelului Peleș-Sinaia, așa cum văzut-o el cu prilejul ultimei excursii...

ÎMPOTRIVA SECETEI

E dimineață. Se anunță o zi călduroasă. După ce s-au strîns peste 200 de băieți și fete, se încolonează și pornesc voioși spre grădina de zarzavat a cooperativei agricole de producție.

După cîtva timp, malurile Vedei sînt pline de copii zgomotoși. Apele, acum împuținate de secetă, se scurg încet. Din înaltul cerului soarele surîde prietenos și minunat, ca și cum nu din cauza lui s-ar fi strîns atîția copii. Motoarele care extrag apă din rîu duduie monoton și odihnitor. Un tren trece pe calea ferată șuierînd puternic. Pretutindeni oamenii muncesc. Și copiii nu pot rămîne mai prejos.

Gălețile se umplu de apă cu repeziciune și-și revarsă conținutul binefăcător asupra plantelor însetate.

După cîteva ore, cînd soarele trimite din înalturi valuri de căldură, copiii pornesc din nou spre casă, veseli.

Aceasta a fost una dintre acțiunile de combatere a secetei pe ogoarele comunei noastre, la care iau parte bucuroși și copiii.

ENE P. NICOLAE, Școala generală, comuna Ploșca, județul Teleorman

MOMENT-ÎN DELTĂ

Un soare roșiatic aprinde parcă cerul și parcă un foc năprasnic aprinde trestiile în zare. Cîțiva pescăruși plutesc prin aer cu un croncănit monoton. În apa limpede a lacului plutește o barcă. În barcă e un pescar. Privește mai întîi soarele care scapără alene, apoi își împinge din nou barca. Cîteva rațe sălbatice își iau zborul de după trestii. Departe, undeva, se aude duduitul unui motor. Pescarul se oprește. Ascultă cîteva clipe de parcă și-ar aduce aminte de ceva îndepărtat. Apoi cufundă din nou vîslele în apă și barca alunecă mai departe. Gata, a ajuns! Privește spre vintirul în care se zbat peștii. Își scarpină barba albă, apoi se pleacă mulțumit, scoate vintirul, îl scutură și zîmbește către peștele ce se zbate în barcă. Așază din nou vintirul, mai privește o dată în zare, apoi pornește mai departe...

SCIOTNIC FEODOR, cl. a VI-a, Școala generală nr. 1, Tulcea

VREȚI, DESIGUR, SĂ ȘTIȚI CINE ESTE EROUL ACESTEI ÎNTÎMPLĂRI? IATĂ-L ÎN FOTOGRAFIE. E PIONIERUL PETRU KÉZDI, DIN CLASA A IV-A C, A ȘCOLII GENERALE NR. 11 DIN BAIA MARE. **EL, PETRU, A FOST PRIMUL CARE S-A ARUNCAT ÎN APĂ ȘI, CU AJUTORUL UNUI MUNCITOR, L-A SALVAT PE BĂIEȚELUL** SĂSĂRAN BOGDAN **ÎN VÎRSTĂ DE TREI ANI.**

PETRICĂ, O DATĂ CU PĂRINȚII LUI BOGDAN, CU CEILALȚI OAMENI CARE AU ASISTAT LA FAPTA TA DE CURAJ, TE FELICITĂM ȘI NOI, REDACȚIA «CUTEZĂTORII».

ARHIMEDE redivivus

de OCTAV PANCU-IAȘI
Ilustrații de MAGDA ARDELEANU

Ceea ce făcu în primul rînd, ca o consecință a noii situații care se crease și în care se afla, fu să ia hotărîrea de a nu mai răspunde la apelul telefonului. Silviu își astupă urechile și nu se ridică de pe canapea. Și telefonul suna, suna... Silviu stătea nemișcat, tolănit pe spate, privind pata cenușie lăsată pe albul plafonului de ventuza pistolului său. Bănuia cine sună. Bănuia? Incorect. Știa. Era sigur. Zece contra unu că nu putea fi altul decît Mișu. Ce să *mai* discute el cu Mișu? Iar despre fotbal? Și iar despre timbre? Prostii. Fleacuri. Copilării. Nu mai era el omul să discute despre șansele «Progresului» de a rămîne în A, demnitatea îi interzicea să mai propună două Scoții pe o Japonie sau un Monaco nou pe un Honduras vechi plus o gumă de mestecat. Dacă Mișu putea (dar nu putea!), dacă îl ajuta mintea (dar nu-l ajuta!) și dacă găsea (dar nu găsea!) în el acel ceva care se cheamă pe de o parte pasiune și dăruire, iar pe alta renunțare la satisfacții mărunte, trecătoare (vezi fotbalul, vezi timbrele!) n-avea decît să-i telefoneze altă dată.

El. Silviu, nu mai era Silviu. Nu mai putea fi Silviu. Norocului sau, pur și simplu întîmplării îi datora această transformare radicală? Exclus. Numai un naiv și-ar putea închipui că dacă Arhimede n-ar fi făcut baie în ziua aceea memorabilă, vestitul său principiu ar fi rămas și azi nedescoperit, iar dacă Newton n-ar fi avut un măr în livadă, omenirea n-ar mai fi descifrat în vecii-vecilor tainele gravitației.

Îi era clar. Faptele respingeau din capul locului și norocul și întîmplarea. Și ca să elimine orice urmă de îndoială, putea sta la dispoziția cui dorea, recapitulînd faptele în înșiruirea lor exactă, riguros-științifică, indubitabilă.

Așadar, se sculase la ora opt, hai să zicem la opt și jumătate, în fine, să trecem peste amănunte, deși știința — și ne găsim doar în zona ei — nu lucrează cu aproximații. Se îmbrăcase repede (2' 30") băuse o cană cu lapte (200 g lapte + 2 linguriță zahăr) și tocmai cînd se apropia de fereastră ca să strivească un bărzăun («bombus terestris», n.a.) mama îl luase în primire:

— Mai pune și tu mîna pe carte. După masă te duci la școală. Ai să uiți să și citești!

Silviu nu-i răspunse, n-o contrazise, deși din punct de vedere științific, «a uita să citești» era, evident, o aberație. Ca și înotul sau patinajul, cititul nu se uita niciodată. Fără să scoată o vorbă, ieși din casă.

Adevărată zi de vară! Senin (doar cîțiva nori inofensivi «cirrus», «stratus» sau «cumulus») cald (+28° la umbră, bineînțeles). Altul în locul lui ce-ar fi făcut? Ce-ar fi făcut — să nu mergem prea departe — Mișu? S-ar fi dus la ștrand. La ștrand, auzi... Ce cîmp de cercetare îți poate oferi ștrandul? Ce se poate descoperi la ștrand? Or, de mai multe zile, Silviu era pe urmele unei descoperiri. Mai exact: simțea nevoia unei descoperiri. Iată și primul argument împotriva norocului, a întîmplării: ceea ce avea să descopere nițel mai tîrziu — pentru că o descoperire fusese aceea care îl înălțase în proprii ochi, urmînd, curînd, să facă același lucru și în ochii contemporanilor — n-avea să se producă deodată, hodoronc-tronc, nitam-nisam. Silviu își pusese în gînd să descopere ceva, meditase, se frămîntase, cu alte cuvinte mintea sa îl dusese la descoperire și nu descoperirea, cum vor mai crede poate naivii, venise spre el întîmplător și norocos.

Dădu colțul blocului nr. 4 A+B și se trezi în grădiniță. Aici, nimeni, pustiu. Silviu se trînti la umbra arțarului. Înainte de toate, studie viața unei furnici. O ridică în palmă și o sili să meargă paralel cu linia curbă care îi înconjoară degetul gros. După cîteva încercări nereușite (sau doar parțial reușite) furnica îi căzu din palmă și se pierdu în iarbă. Nu regretă. În acest domeniu de cercetare — viața furnicilor — știința își spusese de mult ultimul cuvînt. Se gîndi să se avînte într-un domeniu mai puțin bătut, cum ar fi — de pildă — silvicultura. Întinse mîna și rupse o bucățică din scoarța arțarului, privind-o întîi de aproape, apoi de la o distanță medie, și în sfîrșit, o azvîrli cu toată forța ca s-o poată cerceta și de la depărtare...

Și iată sosind și clipa măreață. Întinzînd mîna să smulgă un mănunchi de iarbă, Silviu simți o arsură în palmă. Și-o retrase dînd un țipăt înăbușit. Se aplecă să vadă ce anume îl fripsese — și în clipa aceea, în acea binecuvîntată clipă, descoperi izvorul termal.

Întocmai. La nici un pas de el se afla un izvor termal. Un izvor tămăduitor. Un izvor care avea să poarte numele său, al descoperitorului, numele celui care, neprecupețind nimic și făcînd sacrificii pentru știință (vezi palma înroșită!) învinsese. În-vin-se-se!

O, viață, viață!... Pe cît ești de cenușie și de banală uneori, pe atît de luminoasă și pasionantă poți fi alteori! Silviu se simțea copleșit. Nu mai avea putere nici să respire. Închise ochii și se lăsă moale în brațele visului pe care îl aștepta de atîta amar de vreme... Ziariști, fotografi, operatori cinematografici... «Cum ați izbutit?»... «Atît de tînăr și totuși atît de...» «Alo, televiziunea vă deranjează... un scurt interviu de cinci minute... de două minute... de un minut măcar dacă n-aveți vreme...» Și colegii... Urale! Flori! Și glasul de bas al directorului școlii: «Bănuiam eu de mult, presimțeam, aș zice că în tine, în stare latentă, se găsea o strălucită... Tradiție... Școala noastră care de la 1912... Savanți... Elevi model... Dascăli de prestigiu național și intercontinental...» Apoi îl văzu pe bunicul aruncînd bastonul și țopăind într-un picior ca un pușți de la grădiniță: «Dragul, scumpul meu nepot, numai o dată mi-am scufundat piciorul în apa tămăduitoare a izvorului tău și mi-a trecut reumatismul ca prin farmec...» O, viață, viață! cum izbutești tu într-o singură clipă să...

Dar, destul. Un om de știință trebuie să-și înfrîngă emoția, oricît de copleșitoare ar fi. Silviu se ridică și după ce mai verifică atent temperatura și, pe cît îi fu posibil, adîncimea izvorului, plecă spre casă unde în răcoarea camerei, tolănit pe canapea, avea să mediteze la tot ce trebuia să facă de acum înainte. Pe cine să anunțe că făcuse descoperirea, cum să anunțe... Mă rog, mărunțișuri sîcîitoare care ar putea fi evitate dacă ar avea o secretară.

Dar parcă poți să te gîndești în voie cînd sună cu atîta insistență telefonul? Și cînd știi că nimeni altul nu poate fi decît Mișu? Un Mișu oarecare... Un Mișu cu mintea la fotbal, la timbre și la gumă de mestecat cu poze de actori... Ei bine, va trebui să primească, odată pentru totdeauna o lecție acest Mișu.

Silviu se repezi la telefon și cînd auzi glasul lui Mișu — pentru că Mișu era, nu se înșelase — spuse tăios:

— Ascultă, băiete, sînt sătul de fleacuri. Ori te lași de copilării, ori... Am alte preocupări, pricepi?

Se aștepta să audă de la celălalt capăt al firului un scrîșnet sau măcar un oftat de deznădejde. Nimic din toate acestea. Auzi clar și nițel sisiit glasul colegului:

— Silviule, ce naiba faci în casă? Hai repede în grădiniță. S-a spart o țeavă de apă caldă. A venit nea Fane, mecanicul, s-o dreagă. Hai să ne uităm și noi. Vii, mă?

Perspectivele lui Dănuț

de **NICUȚĂ TĂNASE**

Ar fi foarte urît din partea noastră dacă am vorbi despre cineva pe care nu-l cunoaștem. Deci, pentru a discuta perspectivele lui Dănuț, trebuie mai întîi să știm cine e Dănuț.

Dănuț, chiar în vacanța de primăvară a împlinit 14 ani. Locuiește pe a doua stradă cum vii de la debitul de tutun încoa, a fost operat anul trecut de apendicită, are o bicicletă de semicurse, două clasoare cu timbre pe care le schimbă pe cewing-gum-uri. Are și o minge de fotbal nr. 3 cu care a spart nenumărate geamuri de pe strada lui și de pe alte străzi învecinate.

Și dacă vin și cu un alt amănunt rămîneți paf: Dănuț are acasă și o chitară electrică, după părerea lui mai bună decît cea a lui Cornel Fugaru.

Dar noi ne-am întrunit aici să dezbatem problema: «Există perspective pentru Dănuț să devină un mare fumător?»

După părerea mea o spun din capul locului: Dănuț nu va ajunge în viața lui un mare fumător.

De ce?

În primul rînd pentru că e laș, în al doilea rînd pentru că e mincinos și în al treilea rînd pentru că e fricos.

Am să mă bazez în cele ce urmează pe experiența mea. Eu încă de la etatea de un an și opt luni mi-am pus în gînd să devin un mare fumător. Cînd îmi aduceau ai mei bomboane de ciocolată eu le refuzam. Pur și simplu nu le primeam.

— Nu-mi trebuie dulciuri! Vreau țigări.

La început părinții mei nu s-au împăcat cu gîndul ca unicul lor fiu să devină un mare fumător și nu un mare muzician, mare filolog ori cel puțin fotbalist. Au încercat să mă influențeze, cumpărîndu-mi, cînd aveam 5 ani și trei luni, un pian. Doar, doar mă vor face să... N-au reușit. Pianul l-am dat în schimbul unui port țigaret. Cînd am împlinit 6 ani, dorind să-mi dezvolte gustul pentru artă, părinții mi-au cumpărat niște albume: «Grigorescu», «Tonitza», «Andreescu». Am luat pe ele de la un cunoscut un țigaret din lemn de cireș. M-au certat da' le-am spus:

— Eu mi-am pus în gînd să devin un mare fumător, mare fumător voi deveni, așa că degeaba încercați să-mi abateți atenția.

Dănuț, v-o spun eu, n-are perspective să devină mare fumător. Cum poate el să devină dacă este laș? Dacă nu are curajul răspunderii?

Fumează o dată la două zile o țigară și aia (vă rog să-mi iertați expresia) în closet. Ce rușine!

În afară de asta e și mincinos. L-au prins colegii lui fumînd, l-au spus la școală și-acasă și el în loc să recunoască:

— Da, am fumat. Vreau să devin un mare fumător si gata!...

Știți ce-a zis el?

— Eu? Eu am fumat? Poate Vasiliu. Să moară ăla care a fumat.

În felul ăsta mai degrabă poate să ajungă un mare mincinos decît... Pe deasupra, Dănuț are și o mare teamă pentru medicamente. Păi, domnule, cînd îți pui în gînd să devii un mare fumător, nu trebuie să-ți fie teamă nici de bisturiu.

La patru ani și jumătate, tusea tabagică era pentru mine floare la ureche. Intoxicația tabagică am făcut-o la 6 ani. Primul plămîn mi-a fost extirpat la frageda vîrstă de 11 ani, iar al doilea mi-a fost scos după numai doi ani. Un mare fumător nu trebuie să aibă plămîni. Fumătorul cu plămîni nu e fumător. E cîrpaci. E începător. De esofag am scăpat la 18 ani, iar stomacul... Treceți o dată pe la mine și-o să vi-l arăt. (Mi l-a scos un chirurg academician). L-am dat la tăbăcit și-am făcut din el o pungă de ținut tutun de pipă. Că eu fumez și pipă. Chiar și trabuc.

Ca să ajung mare fumător mi-am sacrificat și inima. Am făcut-o scrumieră. Sting țigările în ea.

În concluzie, pot declara cu mîna pe scrumieră că Dănuț în nici un caz nu va ajunge mare fumător. Amator, da! Dar decît amator, mai bine lipsă.

Așa că dacă-l mai prindeți pe Dănuț fumînd în... știți voi unde, nu-l mai spuneți la școală ori la părinți. Veniți cu el la mine. Adresa o cunoașteți. Și dacă o să-i placă foarte mult cum arată un mare fumător, o să-i spun chiar eu să persevereze. Dar sînt sigur că nu știe nici măcar să tușească și, laș cum îl cunosc eu, n-o să aibă curaj să-și sacrifice nici măcar un plămîn!

IZBÎNDA

Scenariu de ALEXANDRU MITRU
Ilustratii de PUIU MANU
(continuare din nr. trecut)

— SE PARE CĂ VINE VORNICUL VILLARA ȘI ZBIRUL AGIEI DIN BUCUREȘTI, CĂPITANUL COSTACHE. DUPĂ DOMNIA TA...

— DUMNEALUI ESTE RĂZVRĂTITUL? DA SAU BA?

— DESTUL I-AȚI SUGRUMAT PE PLUGARI ÎN MUNCI, DĂRI ȘI AMENZI. DESTUL AȚI JUPUIT ȚARA... REVOLUȚIA VA ÎNCEPE CU VOIA SAU FĂRĂ VOIA VOASTRĂ!...

ARESTĂIEȘTE-LI... N-AUZI, CĂPITANE CRISTOFI? E ÎN FRUNTEA LISTEI DE ÎNVINUIȚI A DOMNIEI!...

— VEȚI DA SEAMA ÎN FAȚA DOMNIEI!...

— MĂ TRIMITE POPA SAPCĂ ȘI ELIADE RĂDULESCU SĂ ȚI ADUC VESTIREA ACEASTA...

— OAMENI BUNI, LA ISLAZ S-A CITIT PROCLAMAȚIA. SEMNALUL REVOLUȚIEI S-A DAT!...

— TREBUIE SĂ PLECĂM ȘI NOI CĂTRE BUCUREȘTI. ÎNCEPE HORA CEA MARE!

11 iunie 1848

— GLASUL CLOPOTULUI DE LA MITROPOLIE RĂSUNĂ PUTERNIC DEASUPRA ORAȘULUI. II RĂSPUND CLOPOTELE CELORLALTE BISERICI. SEMNALUL REVOLUȚIEI S-A DAT

— DE LA ISLAZ VIN POPA SAPCĂ, ELIADE ȘI ȘTEFAN GOLESCU CU SATELE RIDICATE DE EI, IAR TELL, PLEȘOIANU ȘI MAGHERU, CU OȘTENII LOR...

— «CIOCĂNAȘII» DE LA TELEGA ȘI CU MULȚIME DE CLĂCAȘI, ÎN FRUNTE CU NICOLAE BĂLCESCU, SE APROPIE DE BUCUREȘTI...

— SÎNTEM SĂTENI DE LA PANTELIMON, JILAVA, AFUMAȚI ȘI POPEȘTI-LEORDENI...

— MAI VIN ÎN URMA NOASTRĂ FĂINARII, TABACII, MĂCELARII, ȘELARII, GABROVENII, LIPSCANII, MĂRGINAȘII... ȘI ALȚI MULȚI CĂUZAȘI...

— NOI, ELEVII ȘCOLII ACADEMICEȘTI, SĂ MERGEM CÎNTÎND «MARȘUL REVOLUȚIONAR» AL TÎNĂRULUI POET ION CATINA!...

«HAIDEȚI, FRAȚI, ÎNTR-O UNIRE, ȚARA NOASTRĂ E-N PIEIRE; ASTE ZIDURI ȘI PALATE UNDE ZAC MII DE PĂCATE HAIDEȚI A LE DĂRÎMA!»

«ARME! ARME! ÎNAINTE! PENTRU ȚARĂ A MURI! PE-ALE BRAVILOR MORMINTE DALBE FLORI VOR RĂSĂRI».

— NU VĂ TEMEȚI DE PEDEAPSA LUI DUMNEZEU ȘI DE MÎNIA MEA, DOMNITORUL ȚĂRII! UN PAS DACĂ MAI FACEȚI, ORDON SĂ SE TRAGĂ ÎN VOI!...

— LIBERTATE SAU MOARTE. ASTA VREM, DOMNITORULE GHEORGHE BIBESCU!... SEMNEAZĂ CONSTITUȚIA!...

— TRAGEȚI ÎN RĂZVRĂTIȚI!

— IARTĂ-NE, MĂRIA TA, N-AM CUTEZAT SĂ TRAGEM ÎN MULȚIME!

— VODĂ A FOST NEVOIT SĂ SEMNEZE CONSTITUȚIA!... AM ÎNVINS!... AM ÎNVINS!...

«FRAȚILOR, DAȚI MÎNA ȘI VĂ-MPREUNAȚI, MOARTE TIRANIEI E TIMP SĂ JURAȚI. SĂ STRIGĂM ODATĂ C-UN GLAS DE VULCAN REIA-ȚI LIBERTATEA, POPOR SUVERAN!»

— TRĂIASCĂ NOUL GUVERN REVOLUȚIONAR! TRĂIASCĂ SUFLETUL REVOLUȚIEI, NICOLAE BĂLCESCU!...

— TREBUIE ÎMPROPRIETĂRIȚI, CÎT MAI REPEDE, CLĂCAȘII. SĂ REPARĂM NEDREPTATEA DE VEACURI.

— IATĂ-I, MAGHERULE! CU CÎTĂ ÎNCREDERE SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE CÎMPIA FILARETULUI SĂ JURE ȘI EI PE CONSTITUȚIE. LIBERTATEA ȘI DREPTATEA SÎNT, ASTĂZI, ÎNCĂ, PENTRU EI, UN VIS. DAR VISUL ACESTA, ODATĂ ȘI ODATĂ, SE VA ÎMPLINI!... IZBÎNDA DEPLINĂ VA VENI!...

(Urmarea în nr. 74)

APĂ = VIAȚĂ! Această formulă simplă a apărut încă atunci cînd, în valurile învolburate ale oceanului primar, luminat de fulgere sîngerii și de vîlvătăile erupțiilor vulcanice, materia anorganică s-a transformat în materie organică.

Apa a fost leagănul vieții. Fără apă, viața s-ar stinge. Pămîntul ar încremeni, ar redeveni ceea ce fusese cu miliarde de ani în urmă: o simplă sferă de pulbere cosmică.

Produsul acestei instalații vest-germane: apă de mare desalinizată.

BĂTĂLIA PENTRU APĂ

de **RADU NOR**

Cînd globul va număra 6 miliarde de locuitori

Nu sînt prea îndepărtate vremurile cînd rezervele de apă ale Pămîntului erau socotite inepuizabile. Realitatea este însă alta. Nu numai deșerturile, ținuturile secetoase pot suferi de sete, ci și cele străbătute de fluvii bogate. Omul zilelor noastre consumă pentru nevoile sale casnice între 100 și 200 l apă pe zi, fără a mai pune la socoteală apa întrebuințată pentru igiena orașelor sau întreținerea parcurilor. Într-o metropolă modernă sînt necesari zilnic 400—500 litri de apă pe cap de locuitor.

De cîtă apă are nevoie agricultura ne putem da seama știind că o singură plantă de floarea-soarelui consumă 570 l. Pentru realizarea unui kilogram de pîine, lanul de grîu are nevoie de 4 000 l apă, iar pentru creșterea unei vite se utilizează pe zi 150 l.

Dar în industrie? Pentru fabricarea unei tone de oțel sînt necesari 150 m^3 de apă, iar pentru una de cauciuc sintetic 2 500 m^3.

Așa stau lucrurile azi! Dar după anul 2000, cînd numărul locuitorilor globului va atinge cifra de 6 miliarde, ne va fi necesară de zeci de ori mai multă apă, mai mult chiar decît cuprinde întreaga rezervă a planetei noastre.

Oare 1 361 350 000 000 000 000 m^3 nu vor fi de ajuns?

E cu putință ca apa să nu ne ajungă? Trei sferturi din suprafața planetei noastre sînt acoperite cu mări și oceane, care însumează 1 336 milioane de miliarde m^3 adică 98% din cantitatea totală de apă. Din restul de 2%, cea mai mare parte este acumulată în calotele glaciare (25 milioane de miliarde m^3) și doar 350 mii de miliarde de m^3 sînt cuprinși în fluvii, rîuri și lacuri.

În aparență, rezerva este inepuizabilă, depășind de mii de ori cerințele omenirii. Dar... există din păcate un «dar»! Apa mărilor și oceanelor conține săruri într-o concentrație atît de mare, încît nu poate fi folosită pentru consum, pentru agricultură și nici pentru industrie. Cea din calotele glaciare este și ea, în prezent, inaccesibilă, așa că singura apă dulce pe care ne putem baza rămîne cea a fluviilor, rîurilor și lacurilor. Luînd ca bază consumul actual în țările dezvoltate, rezultă că rezerva de apă existentă în prezent ar putea fi epuizată în mai puțin de 70—80 de ani. Semne îngrijorătoare au și început să apară. La Paris, din cauza presiunii slabe a apei, se prevede că în curînd nu vor mai putea fi stinse incendiile izbucnite mai sus de etajul al treilea. La Tokio consumul de apă a fost raționalizat. La New-York, Philadelphia și Los Angeles problema alimentării cu apă devine tot mai acută. Dar în fața primejdiei omenirea nu stă cu brațele încrucișate.

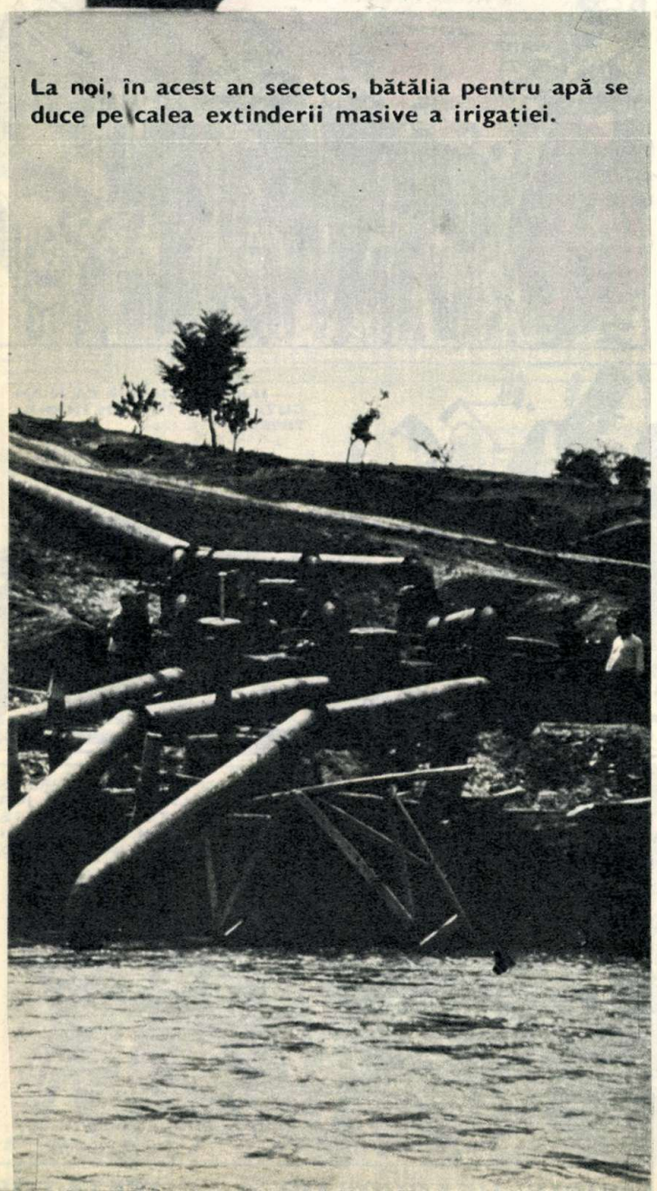

La noi, în acest an secetos, bătălia pentru apă se duce pe calea extinderii masive a irigației.

Nici fîntîni de rouă, nici apă sintetică, ci desalinizarea

La început s-au lansat idei din cele mai năstrușnice. Dat fiind că fluturii și păsările își potolesc setea cu picături de rouă, de ce n-am face-o și noi? au întrebat unii. O «fîntînă aeriană» construită în Franța în 1939 n-a furnizat însă decît 2 l apă pe săptămînă.

Încă din anul 1784, cînd Cavendish a realizat pentru prima dată sinteza apei, s-a pus problema producerii ei pe scară industrială. Dar este un proces greoi și costisitor.

S-au elaborat, în fine, zeci de procedee pentru desalinizarea apei de mare, cum sînt: distilarea, electrodializa, congelarea, distilarea solară, schimbul de ioni, osmoza inversă și altele. Cu toate că prețul apei de mare desalinizată este încă ridicat, multe din aceste procedee sînt de pe acum folosite. În prezent, pe glob se distilează zilnic 160 000 m^3 de apă de mare, și anume în Kuweit, la Aruba (Marea Caraibilor), în California, în Italia etc.

Cu ajutorul energiei atomice, calotele glaciare ar putea fi topite încetul cu încetul, pe măsura utilizării apei rezultate din ele, fără a periclita coastele oceanelor, care, la o topire bruscă, ar fi inundate.

În pustiul Atacama din America de Sud, de 380 de ani nu a căzut nici un strop de ploaie și acest ținut, ca și multe alte deșerturi din Nevada, Arizona sau Texas a fost considerat nelocuibil. Cînd însă s-au descoperit surse de apă subterane, în plină zonă aridă au apărut lanuri înfloritoare, s-au înălțat orașe și industrii.

CLUBUL LOGICIENILOR

De astă dată profesorul universitar EDMOND NICOLAU vă propune doar o singură problemă. Motivul? Reprezintă un grad de dificultate mai mare. Încercați s-o rezolvați. Trimiteți neapărat răspunsul și raționamentul respectiv la redacție. Sîntem curioși să vedem dacă izbutiți.

CÎȚI COPII SÎNT?

La ultima ședință a Clubului veseliei, Anton a propus următoarea problemă:

— Undeva, într-o țară, copiii spun totdeauna adevărul, în timp ce negustorii nu îl spun niciodată. La un moment dat, s-au întîlnit 6 persoane, unii copii, alții negustori: să îi notăm cu litere. C și E sînt copii. C spune că D este negustor. A spune că B spune că C spune că D spune că E spune că F neagă că C este copil. Dacă B e negustor, cîți copii erau în grupul în cauză?

După o clipă de gîndire, Dănuț adaugă:

— Pentru a rezolva problema trebuie să ținem seama de faptul că două negații succesive se anulează reciproc. De exemplu fraza «eu neg că afară nu plouă» este echivalentă cu afirmația «afară plouă».

Deci, cîți din grupul de 6 persoane erau copii?

*

Peste două numere vom publica soluțiile ultimelor 3 probleme.

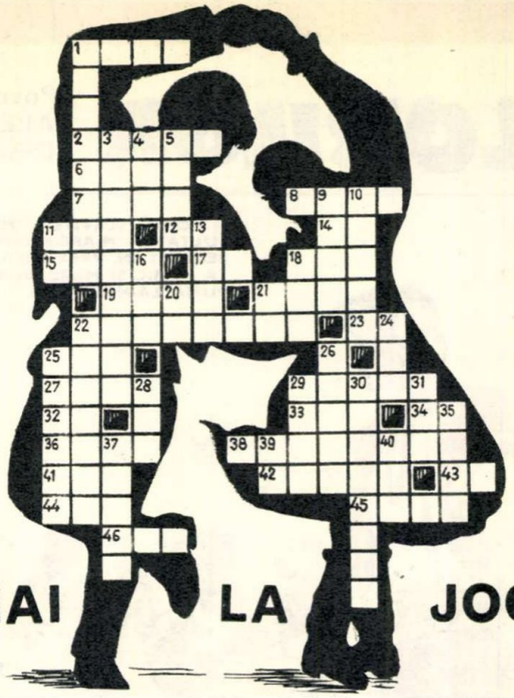

HAI LA JOC!

ORIZONTAL: 1) Cîntecul și dansul. 2) Horă cu mișcări repezi și vioaie. 6) Flori roșii și mari de cîmp. 7) Cingătoare din costumul popular românesc care a dat numele unui joc cu multe figuri de virtuozitate. 8) Una din condițiile jocului. 11) Cuvînt din refrenul cîntecelor noastre populare. 12) Notă din melodia unui dans. 14) Jumătate de mare! 15) Soția lui Jupiter. 17) «Hai... joc», pictură de Pița Rubin. 18) «Nu-i...», titlul unei melodii populare. 19) Acolo unde se întîlnesc îndeosebi horele și jocurile noastre populare. 21) Tot joc dar... altfel. 22) Manifestare artistică cu caracter variat. 23) Alfa și omega. 25) O parte din vasul cu care Emil Racoviță a călătorit în Antarctica! 27) Administrația asigurărilor de stat. 29) Oraș în județul Hunedoara care a dat și numele unui dans. 32) Cute! 33) Mijloc de roman! 34) Pomadă moldovenească. 36) Jgheab. 38) Joc românesc a cărui faimă a străbătut cele cinci continente. 41) Obraz. 42) Zonă a țării bogată în frumoase dansuri populare. 43) ...căpriță...! 44) Cîștigă întrecerea (pl.) 45) Bădiță. 46) Acompaniază jocul și voia bună.

VERTICAL: 1) Colectiv de artiști de cîntece și dansuri etc. 3) Dans popular italian executat într-un ritm vioi. 4) De față. 5) Numele unei hore muntenești. 9) Celebru pictor român care a înfățișat în pînzele sale și dansul popular. 10) Fruct văratic. 11) Cămăși țărănești brodate cu fir de aur. 13) Lume multă ca la nuntă! 16) Regiune cu cîntece și dansuri specifice. 18) Petrecere orășenească cu dans. 20) Curte! 21) Desigur. 22) Numele unui joc popular din Muntenia numit și Ciuleandra. 24) «Chiuitură» a dansatorilor spanioli. 25) Joc popular cu învîrtiri și pași... bătuți. 26) Instituție rurală nelipsită de cîntece și dansuri, teatru etc. 28) Răcoritoare. 29) Joc popular românesc răspîndit în întreaga țară. 30) Dans țigănesc. 31) Țărăncuța și-l împodobește cu salbe. 35) Horă... avicolă! 37) Ideea din hora lui Vasile Alecsandri. 39) Eugen Barbu. 40) Prin ele zburdă... suveica.

CITIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR:

- **Rapa — Nui — insula misterelor.**
- **A fost ucis un cerb!**
- **«Cormoranul» ridică ancora**

CUM SE BAT ANIMALELE

1

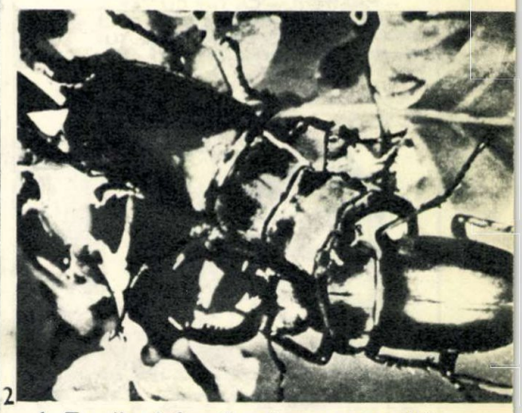

2

1. Taurii se înfruntă cu forța grumazului și coarnele lor primejdioase.

2. Asemănătoare cu lupta taurilor este și cea a radohtelor (Lucanus cervus) ale căror fălci puternice, prelungite ca niște coarne, sînt în stare să sfarme și o cutie de chibrituri.

Tinerilor constructori care participă la concursul de modele zburătoare «**EX-TERRA '68**», organizat de studioul de televiziune, le prezentăm desenul **RACHETOPLANULUI «SIDERAL»** pentru executarea celei de a 3-a construcții din concurs.

«EX TERRA '68»

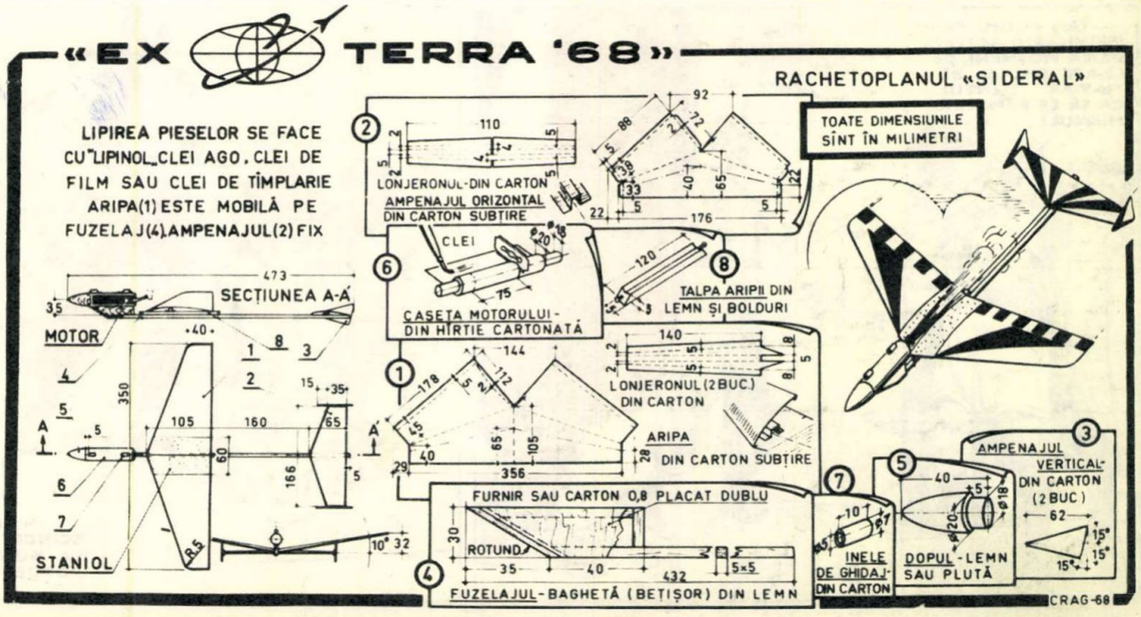
RACHETOPLANUL «SIDERAL»
TOATE DIMENSIUNILE SÎNT ÎN MILIMETRI
LIPIREA PIESELOR SE FACE CU LIPINOL, CLEI AGO, CLEI DE FILM SAU CLEI DE TÎMPLARIE
ARIPA (1) ESTE MOBILĂ PE FUZELAJ (4), AMPENAJUL (2) FIX
LONJERONUL DIN CARTON
AMPENAJUL ORIZONTAL DIN CARTON SUBȚIRE
CLEI
CASETA MOTORULUI - DIN HÎRTIE CARTONATĂ
TALPA ARIPII DIN LEMN ȘI BOLDURI
LONJERONUL (2 BUC.) DIN CARTON
ARIPA DIN CARTON SUBȚIRE
SECȚIUNEA A-A
MOTOR
STANIOL
FURNIR SAU CARTON 0,8 PLACAT DUBLU
ROTUND
FUZELAJUL - BAGHETĂ (BEȚIȘOR) DIN LEMN
INELE DE GHIDAJ DIN CARTON
DOPUL - LEMN SAU PLUTĂ
AMPENAJUL VERTICAL - DIN CARTON (2 BUC.)
CRAG-68

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene de ION DEAC - CLUJ

— A SOSIT UN CAPUGIU CU CAFTANUL PURPURIU, CA TRIMIS, ÎN PRAG DE AN, CU PORUNCI DE LA SULTAN!
— CUM SLĂVITUL MEU SULTAN N-ARE-NCREDERE-N DIVAN, VREA CREDINȚA — MIC ȘI MARE SĂ V-O PUNĂ LA-NCERCARE...
— DACĂ-I VORBA DE CREDINȚĂ, ÎI DEPUNEM JURUINȚĂ!...
— AȘTEPTĂM, SMERIȚI, ATUNCI PREA ÎNALTELE-I PORUNCI...
— MAI ÎNTÎI, — CA ȚAP CU ȚAP — SĂ VĂ BATEȚI CAP ÎN CAP, CĂCI AȘA-L SLĂVESC, VOIOȘI, AZI, SUPUȘII CREDINCIOȘI...
— VĂD CĂ ȚINEȚI MULT LA EL... DAR DESTUL CU-ATÎTA ZEL: DEVLELE POT SĂ SE SPARGĂ ȘI PLECAȚI DE-AICI PE TARGĂ!...
— DUPĂ CUM PRIMII PORUNCĂ, VĂ AȘTEAPTĂ ÎNCĂ-O MUNCĂ: TOATE ARMELE — FRUMOS — SĂ LE PUNEȚI, STIVĂ, JOS!
— IAR ACUM, BOIERI VICLENI, ACTELE DE LA MOȘNENI, CE LE-AȚI SMULS, BĂTU-V-AR SFÎNTUL, CA SĂ LE RĂPIȚI PĂMÎNTUL!
— ÎN GENUNCHI, BOIER ZĂLUD... ȘI UN SCÎNCET SĂ N-AUD, CĂ, DE NU, VĂ PUN LA MUNCI!... ȘI..., MAI TREC EU CU... PORUNCI!

VA URMA

Îndrăzneții Revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1, Telefon 17.60.10.
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: Anca ARGHIR. Prezentarea grafică: Rozalia BARANY
PREȚUL 1 LEU